

Első fejezet

A Reprisal birodalmi csillagromboló csendben siklott a fekete űrben. Összecsapásra készült; a lázadók seregei szakadással fenyegették a Galaxist.

Kendal Ozzel kapitány hátratett kézzel állt a parancsnoki hídon, rossz előérzettel és sötét gondolatokkal telve nézte a hajó előtt pöffeszkedő Teardrop bolygót. A maga részéről egyetlen hatalmas kígyófészeknek tekintette ezt a világot, amely tele van csempészekkel, harmadrangú kalózbándákkal és a társadalom mindenféle üledékével. Ha az idióta Tarkin helyett őt ültették volna a Halálcsillag parancsnoki székébe, biztosan egy ilyen Teardrop-féle helyet szúrt volna ki a fegyver teszteléséhez, nem az Alderaant.

Azonban nem ő került oda, Tarkin és a Halálcsillag pedig már a múlté, szilánkokra robbant a Yavin 4 mellett. A Lázadók Szövetsége egyetlen borzalmas pillanat alatt vált kisebb zavaró tényezőből a Birodalom legnagyobb ellenségévé.

És a Birodalmi Központ válaszolt a fenyegetésre. Három napja érkezett a parancs, hogy a lázadók és szimpatizánsaik egyformán nem számíthatnak kegyelemre.

Nem mintha Ozzel akart volna bármiféle kegyelmet gyakorolni. A lázadók és szimpatizánsaik kiirtása lett a siker felé vezető leggyorsabb és legjobb út a birodalmi flotta berkeiben. Talán egyenesen admirálishi sávokhoz vezető út.

– Helyzet? – kiáltott hátra.

– Negyvenhét standard perc az orbitális pályáig, uram! – kiáltott vissza a navigációs tiszt a legénységi árokból.

Ozzel bólíntott.

– Nagyon figyeljenek! – parancsolta. – Senki sem távozzhat a bolygóról.

Ismét a halványan fénylő bolygókorong felé fordult.

– Senki – mormolta.

– Luke? – kiáltott hátra Han Solo a Millennium Falcon pilótafülkéjéből. – Mozgás, kölyök, szoros a menetrend!

– Minden bent van! – jött Luke Skywalker hangja. – Rámpa felcsukva!

Természetesen ez utóbbit már jelezték a műszerek. Ha a kölyök velük akar maradni, akkor meg kell tanulnia, hogy nem szennyezheti a hajó levegőjét felesleges cseverészéssel.

– Oké, Csubi! Tapossunk bele!

Egyetértése jeleként Han másodpilótája, Csubakka felbődült, és a Falcon könnyedén, simán felemelkedett a Teardrop keményre tömörített talajáról.

A jelekből ítélve mégsem annyira simán. Han több tompa és meglehetősen ingerült kiáltást hallott.

– Hé! – kurjantotta valaki.

Han a szemét forgatva előretolta a fényalatti hajtómű tolóerőszabályozóját.

– Ez az utolsó alkalom, hogy utasokat is viszünk magunkkal – bökte oda társának, a fogát csikorgatva. – Most már teljesen biztos.

Csubakka válasza lényegre törő és enyhén tiszteletlen volt.

– Komolyan gondoltam – biztosította Han. – Mostantól ha nem fizetnek, nem is repülnek.

Lépések hallatszottak, és Han hátrapillantva Luke-ot látta, amint levágódik a Csubakka mögötti ülésbe.

– Mindenki elhelyezkedett – jelentette a fiú.

– Nagyszerű! – örvendezett gunyoros hangon Han. – Majd felveszem a rendelést, ha már átugrottunk a hipertérbe.

– Ugyan már! – korholta Luke. – Ha azt hiszed, hogy ezek fásztóak, akkor látnod kellett volna a korábbi társaságokat. Ezek csak technikusok, akikre rábízták az utolsó ládákat.

Han grimaszolt. Azokat a ládákat, amelyek épp megtöltötték a Falcon rakterét, és nem hagytak helyet a fizetős rakománynak – még ha talált is volna ilyesmit a találkozási pont felé vezető úton. Előre látta, hogy ez száz százalékban jótékonyági futam lesz, akárcsak a többi, amit Luke-nak és a lázadó barátainak csínáltak.

– Aha, persze. Épp elég hasznavehetetlen technikust láttam már életemben – mormolta maga elé.

Már várta, hogy a srác a technikusok védelmére kel, amikor lézersorozat pattant le a hátsó védőpajzsról.

– Mi a...! – mordult fel, de máris szűk zuhanóhurokba fordította a Falcont.

Az ösztönösen kivitelezett manőver valószínűleg megmentette az életüket. Újabb sorozat vágott át ott, ahol az imént voltak, azonban ez más irányból érkezett, mint az előző. Han visszafordította a hajót menetirányba, és reménykedett, hogy az utasok még nem oldották ki a biztonsági öveiket. Vetett egy pillantást a tatmonitorra.

Féltucatnyi szedett-vedett hajó üldözte őket – más már nem is hiányzott nekik.

– Kalózok! – csattant fel Han, és több energiát adott a hajtóműveknek, közben felhúzta a hajó orrát. Minden pilóta rémálma, hogy mélyen egy bolygó gravitációs terében, fedezék és a hipertér nyújtotta menekülési lehetőség nélkül találkozik kalózzal.

Ennyi hajót még a Falconnal sem lehetett a végtelenségig ki-manőverezni.

– Csubi! Vigyél ki a légkörből! – mondta Han a társának, és ledobta magáról a biztonsági övet. – Gyerünk! – szólt oda Luke-nak.

A kölyköt nem kellett noszogatni, máris kirohant a főfolyosóra. A csempész követte, és még épp időben kanyarodott be az egyik sarkon, hogy lássa Luke-ot elsietni az üléseikbe szíjazott

utasok között, majd felpattanni a lézerágyú lövegtornyához vezető létrára.

– Kapitány...!? – kiáltott oda az egyik technikus.

– Később! – fojtotta bele a szót Han, és ő is elrohant a létrához, hogy lecsússzon az alsó toronyba. Ahogy a gravitáció megtette a maga szokásos kilencven fokos fordulóját, gyakorlottan megkapaszkodott, azután behuppant az ülésbe.

Innen letről sokkal rosszabbnak tűnt a helyzet, mint a pilótafülkéből. A kalózhajók első hullámához egy második csatlakozott, amely lézernyalábokkal szórta tele az első csapat körüli teret, így halálos csövet formált a Falcon repülési vektora körül. Kényszeríteni akarták, hogy tartsa az irányt, így idővel az első csapat elkaphatja.

Nos, még érhetette őket meglepetés. Han az egyik kezével kibiztosította a löveget, a másikkal felvette a fejhallgatót és bekapcsolta a mikrofont.

– Luke?

– Vétel. Van valamilyen stratégiád, vagy kezdjük a legnagyobbal, és nézzük meg, mennyi kell ahhoz, hogy felrobbanjon?

Han a homlokát ráncolva megragadta az irányítókarok markolatát. Ahogy a második hullám elhelyezkedését nézte, különös ötlete támadt...

– Célozd be a nagy vezérhajót! Megpróbálkozom valamivel.

Válasz helyett Luke tüzet nyitott, és telibe találta a nagy kalózhajó orrát.

A becsapódás erejétől a jármű hevesen oldalra rándult; nyilvánvalóan nem számítottak ekkora tűzerőre egy könnyű teherhajótól. A pilóta hamar magához tért, és visszavitte a kalózhajót az eredeti helyére a csatasorban, ahol a többiek is közelebb húzódtak egymáshoz, hogy kihasználják az erősebb védelmet, amelyet egymást átfedő energiapajzsaik nyújtottak. Han éberrel figyelte a következő nyilvánvaló húzást. A műszerek gyors csipogással jelezték, hogy az elől haladó hajók minden energiát az első pajzsukba irányítottak.

Ez egyben azt is jelentette, hogy jelentősen csökkentették a hátsó pajzsok erejét. Tökéletes.

– Csubi! Bukóinga! – kurjantott bele Han a mikrofonba. A Falcon meredek zuhanásba fordult, és egy pillanatra a második hullám láthatóvá vált az első alatt. Han készen állt, és a megfelelő pillanatban két sorozatot lőtt a második csatasor legnagyobb hajójának oldalába. A gépet heves robbanás rázta meg, amikor megsemmisült a jobb oldali manőverező rendszere, aztán éles fordulóba kezdett.

A folyamatos, egyenes vonalú lézertűz, amellyel a Falcont csapdába ejtették, szanaszét szóródott, és jócskán kaptak belőle az élen haladó hajók is.

Minden pontosan úgy történt, ahogyan Han remélte: két kisebb hajó azonnal kitért az alakzataból, amikor a hátsó pajzsok védelme nélkül a hajtóművek felrobbantak. Az egyikük a pusztulás felé tartva csak súrolta egy társát, és lepattant róla, de egy másik belecsapódott a mellette repülő gépbe. Együtt zuhantak le, közben Luke kihasználta a zűrzavart, és tűzfelhővé robbantott egy másik kalózt.

Han legnagyobb megdöbbenésére a Falcon hirtelen merülni kezdett, és szűk ívben visszafordult a bolygó felszíne felé.

– Csubi! – horkant fel. – Mi a...!?

A vuki figyelmeztetően felmordult, mire a barátja elhallgatott, és nyakát nyújtogatva elnézett az eredeti irányukba. A bolygó korongjának sötét széle felett egy birodalmi csillagromboló ismerős alakja lebegett.

– Han! – szólt Luke elakadó lélegzettel.

– Látom, látom – felelte a csempész, közben a gondolatai versenyt futottak. A Teardropon állomásozó lázadók még épp időben kijutottak, kivéve azt a fél tucat fickót, akik tőle alig néhány méterre ültek a Falcon személyzeti kabinjában. Ha a birodalmiak ezekkel együtt kapják el őket...

Azután rádöbbsent, mit is tett Csubi az iménti manőverrel.

– Kapcsold ki, Luke! – parancsolta, miközben lezárta a saját négycsövű lövegét. Más már nem is hiányzott neki, mint hogy a birodalmiak szenzorai kiszúrják a Falcon korántsem szabványos fegyverzetét. – Csubi! Rádiósávot kérek!

Kattanást hallott, és rögtön bele is kezdett:

– Vészhelyzet! – kiáltott, és próbált kétségbeesést csempészni a hangjába. – Itt az Argos szállítóhajó! Segítséget kérek a Teardrop bolygóvédelmétől!

Természetesen nem kapott választ. Tekintetbe véve a bolygó legtöbb lakójának és látogatójának sötét jellemét, Han még abban is kételkedett, hogy van egyáltalán bolygóvédelmük. Ugyanakkor nem is érdekelte, hogy meghallja-e bárki odalent; az üzenet nem a bolygónak szólt.

– Argos szállítóhajó! Adja meg úti célját és a vészhelyzet jellegét! – válaszolt egy rideg, katonás hangon beszélő ismeretlen.

– Jótékonyági orvoscsoporthoz viszek Bristonból a Por'ste-szigetre, a földrengés túlélőihöz – felelte Han. A Falcon mögött az üldözők új alakzatba rendeződtek a következő támadáshoz. A jelekből ítélve egyelőre nem vették észre a csillagrombolót. – Megtámadtak... Azt hiszem, kalóznak.

– Vettem, Argos! – válaszolta a hang szinte azonnal. – Tartsa a jelenlegi irányt!

– De ha ezen maradok...

Nem fejezhette be a jelképes tiltakozást; mögötte párhuzamosan száguldó, ragyogó zöld nyalábok söpörtek végig a kalóznak alakzatán, és törmelékké robbantottak négy hajót. A túlélők vették az üzenetet és szétszóródtak a tér minden irányába. Néhányan lefelé indultak, vissza a bolygófelszínre, a többiek felfelé, hátha a hipertérbe ugorva elmenekülhetnek.

Egyik megoldás sem vált be. A csillagromboló módszeresen, halálos pontossággal tüzelt, és sorban leszedte őket, míg végül már csak a Falcon maradt a Teardrop egén.

– Hogyan tovább? – mormolta Luke a mikrofonba.

A csempész nem törődött vele.

– Ezer köszönet, kapitány – szólította meg a rombolót. – Jó látni, hogy a Birodalom komolyan veszi a kalózkérdést.

– Szívesen, Argos! – jött a válasz. – Forduljon meg, és térjen vissza!

– Tessék? – Han próbált egyszerre döbbséget és felháborodottnak tűnni. – Kapitány! Ez...

– Ez parancs, Argos! – szakította félbe a hang. – A Birodalom repülési tilalmat rendel el a Teardropon. Térjen vissza Bristonba, és várja meg, amíg feloldjuk a tilalmat!

Han felsóhajtott.

– Értettem – mormolta, és igyekezett megőrizni a komolyságát, mert egy különösen okos, érzékeny fülű ember akár a hangból is megérezheti az elégedett vigyort. Nem mintha ez a birodalmi katona túlságosan intelligensnek vagy érzékenynek tűnt volna, de az óvatosság sosem ártott. – Hallotta, pilóta! – szólt Csubakkának a nyitott sávon. – Forduljunk meg! Ismételten köszönöm a segítséget, kapitány!

Azzal kimászott a lövegtoronyból, és elindult vissza a pilótafülkébe.

– Solo kapitány! – szólította meg az egyik utas ingerülten, miközben áthaladt az utastéren. – Tudni akarom, hogy mi történik!

– Elvisszük magukat a találkozási ponthoz – felelte Han a lehető legártatlanabb hangján, és meglepetést színlelve pislogott. – Miért, mi történne?

Mielőtt a fickó magához tért volna, Han bemenekült a pilótafülkébe. Mire elhelyezkedett az ülésében, Csubakka már kivitte a hajót a Teardrop gravitációs teréből.

– Szép volt, Csubi! – dicsérte Han a társát, miközben a konzolon zongorázva állapotjelentést kért a hajótól. A támadás során szereztek néhány újabb horpadást a hátsó páncéllemezekre, de tekintve, hogy már amúgy is tele volt sérülésekkel, valószínűnek tűnt, hogy senki sem fogja észrevenni. – Mindig jó érzés, ha engedelmessé válhatunk egy birodalmi parancsnak. A változatosság kedvéért.

Luke is megérkezett a fülkébe.

– Bevették? – kérdezte, és Han válla fölött áthajolva a csillagrombolót nézte a távolban.

– Miért ne vették volna be? Látták, hogy lefelé tartunk, és én is ezt mondtam. Néha kicsit segíteni kell az embereknek, hogy azt gondolják, amit szeretnél, hogy gondoljanak.

– Aha, persze – dünnyögte kétkedve Luke. – Még mindig kitalálhatják, hogy átszállnak és átkutatnak.

– Az kizárt – tiltakozott Han. – A nagy, csillogó hajójuktól még nem lesznek okosabbak. Azért jöttek, hogy lázadókra vadásszanak, nem azért, hogy szállítmányokat vizsgálgassanak. Amikor Csubi ismét a felszín felé fordult, már csak az volt kérdéses, hogy a kapitány szükségesnek érez-e egy kis lőgyakorlatot.

– Még jó, hogy sohasem fogják megtudni, mit szalasztottak el – mormolta a fiú, és leült a helyére. – Örülök, hogy a mi oldalunkon álltok.

Han hátrasandított a válla felett, de Luke már a navigációs képernyőt figyelte, mintha meg is feledkezett volna arról, amit az imént mondott. A csempész ekkor a másodpilótájára nézett, és azt látta, hogy a vuki rosszallón méregeti őt.

– Mi van? – mordult fel.

A vuki megvonta vaskos vállát, és visszafordult az irányítópulthoz. Han ismét Luke-ra pillantott, de a kölyök látszólag nem vette észre a közbizalmat.

Így aztán ő is visszafordult a műszerfalhoz, a szájában keserű ízt érzett. A mi oldalunk. Más szóval; Luke oldala. Leia Organa hercegnő és Rieekan tábornok oldala. És valószínűleg az egész átkozott lázadó banda oldala.

Ezzel az egésszel csupán annyi volt a gondja, hogy nem emlékezett a pillanatra, amikor a lázadók egyetlenegyszer is az ő oldalára álltak volna.

Leszedte a TIE-vadászokat Luke-ról abban az örült yavini csatában. Nagy ügy! Kizárólag a kölyök kedvéért tette, meg talán azért, mert legalább egy kicsit megfizethetett a birodalmiaknak, amiért berángatták a Halálcsillagba, és mocskos csizmájukkal a Falcon fedélzetére léptek. Nem bánta, hogy a lázadók hálásak neki ezért. Ám egy kis segítség nem jelentette azt, hogy beállt a Nagy Ügy támogatói közé.

Csubakka természetesen kész lett volna rá. A saját esetei miatt, és azért, ahogyan a birodalmiak bántak a népével, mélységesen gyűlölte őket. Ha Han rábólintott volna, egyetlen szívdobbanás alatt beállt volna a lázadókhöz.

Azonban a csempész nem hagyta, hogy bárkinek az érzelmei belerángassák ebbe az egészbe. Még Csubi és Luke sem vihette bele a sűrűjébe. A saját életét akarta élni.

Mialatt a csillagromboló orbitális pályára állt, a Falcon a hipertérbe ugrott.

A turbólézerek utolsó ösztüzét inkább csak érezni, mintsem hallani lehetett, aztán a Reprisal fegyverei elhallgattak.

A hármas számú rohamosztagos leszállóegység bal oldali padján ülve Daric LaRone állított a sisakja hangerőszabályzóján, mert arra gondolt, hogy a csatát talán a romboló távolabb lévő lövegei vívják tovább. Semmit sem hallott, ezért visszaállította a szabályzót.

– Vajon mi történhetett? – mormolta maga elé.

Saberan Marcross vállat vont mellette, a mozdulat halk zörrenést csalt ki a páncéljából.

– Talán a lázadók megpróbáltak elmenekülni – dörmögte válaszképpen.

– Akkor nem jutottak messzire – jegyezte meg a velük szemben ülő Taxtro Grave, és fogást váltott hosszú csövű BlasTech T-28-as mesterlövészpuskáján.

– Nézzük a jó oldalát! – szólalt meg Joak Quiller is. – Ha már odavesztek, akár le is fújhatják ezt a bevetést. Mehetünk valami ígéretesebb helyre.

– Bárki is szólalt meg, ideje, hogy befogja! – hallatszott egy tekintélyt parancsoló hang a leszállóhajó elejéből.

– Igenis, uram! – válaszolt Marcross mindannyiuk nevében.

LaRone enyhén előrehajolt, hogy a Coif hadnagy mellett ülő haragos tekintetű tisztre nézzen. A férfi mellkasán őrnagyi rangot jelző sávok díszeltek, a felettük derengő arcot a rohamosztagos még sosem látta.

– Ez meg kicsoda? – kérdezte halkán.

– Drelfin őrnagy – suttogta Marcross. – BBH.

LaRone ismét hátradőlt, borzongás futott végig a gerincén. Palpatine Császár eszközei közül a Birodalmi Biztonsági Hivatal volt a legkegyetlenebb.

– És mit keres nálunk?

– Valaki odafent úgy döntött, hogy szükségünk lehet némi segítségre – találgatott Marcross. Gondosan kerülte, hogy érzelmeiket vigyen a hangjába, de LaRone elég jól ismerte őt, hogy kihallja a megvetést a szavaiból. – A BBH emberei irányítják a támadást.

LaRone grimaszolt, és a társa hanghordozásával válaszolt:

– Értem.

A leszállóhajó pilótafülkéje felől figyelmeztető sípjel hallatszott.

– Készüljenek a leszállásra! – rendelkezett a pilóta. – Öt perc múlva lent leszünk.

LaRone átnézett Quillerre, és észrevette, hogy a férfi nyugtalanul mocorog. Quiller maga is kiváló pilóta, és emiatt nagyon rossz utas volt.

– Nyugi! – mormolta.

Quiller felszegte az állát, és LaRone elmosolyodott, mert elképzelte, hogy a társa olyan képet vág a jellegtelen, fehér sisak alatt, mintha kényszergyógykezelésre vinnék.

A pad hirtelen nagyot zökkent alattuk, és a leszállóegység útnak indult.

LaRone mosolya elhalványodott a sisaklemez mögött, gondolatai a tíz standard évvel korábbi végzetes nap körül jártak, amikor a birodalmi toborzók munkába kezdtek Copperline-ban. Lelki szemei előtt látta saját magát, ahogy a jelentkezési fülke körül tülekedik a falkába verődött tizenéves kölykök között. Elkápráztatta őket a bemutató, a ropogósra vasalt uniformis és az a kimondatlan, de nyilvánvaló tény, hogy megtalálták a legjobb és leggyorsabb kivezető utat zsákutcászerű bolygójukról.

Csakhogy utólag, így visszagondolva, LaRone legszívesebben nemet mondott volna.

Eleinte még hitt a Birodalomban. Tényleg hitt benne. Először tízévesen látta a katonákat, amikor a flotta és a gyalogság öt hónap alatt kifüstölte a Copperline-t és környékét évtizedek óta prédáló kalózok fészkeit. Nyolc évvel később megérkeztek a toborzók, és ő kérés nélkül ugrott, hogy csatlakozzon ehhez a nemes hadsereghez. Három év múlva elérhetővé vált egy hely az elit rohamosztagosok között, LaRone még elszántabban küzdött,

megdolgozott és megizzadt ezért a helyért, nem keveset imádkozott, hogy méltó legyen erre a végső kihívásra.

Újabb hat évig minden jól ment. Teljes szívével és minden erejével szolgált, küzdött a gonoszság és a káosz erői ellen, amelyek pusztulással fenyegették Palpatine Császár új világrendjét. Mi több, kiválóan küzdött, legalábbis a felettesei így gondolták.

A kitüntetések és előléptetések mit sem jelentettek LaRone számára. Viselte a fehér páncélt, és fontosnak érezte azt, amit csinált. Csak ez számított.

Azután jött az Elriss, ahol egy kisváros teljes lakosságát kiállították a zuhogó esőbe, és hat órán keresztül ott tartották, amíg mindenkit kétszer vagy háromszor is leellenőriztek. Azután jött a Bompreil, és az rengeteg civil áldozat, mire felszámoltak egy lázadó sejtet.

És persze ott volt az Alderaan esete.

LaRone fészkelődni kezdett ültében. Nem ismert minden részletet, de a hivatalos jelentések mind megegyeztek abban, hogy a bolygó a lázadók egyik központjaként szolgált, és csak akkor semmisítették meg, amikor a helyi kormány nem volt hajlandó kiadni az árulókat.

LaRone megértette az okot. A lázadók egyre erősebbek, egyre merészebbek és egyre veszélyesebbek lettek. Meg kellett állítani őket, mielőtt mindent elpusztítanak, amit a Császár felépített, és visszarántják a Galaxist a Klónháborúk korának zűrzavarába.

Csakhogya a bolygó összes lakója nem állhatott a lázadók oldalán! Igaz?

Mindeközben szárnyra keltek a halk szóbeszéddek. Egyesek szerint a lázadók nem is építettek bázist az Alderaanon, és az elpusztítása csupán fegyverteszt volt, hogy kipróbálják a Császár Halálcsillagát. Mások azt suttogták, hogy Tarkin nagymoff, a Halálcsillag könyörtelen parancsnoka csak azért ölette meg az Alderaanon élő milliárdokat, mert gyűlölte Bail Organát.

Ám az ok szinte nem is számított. A lényeg az volt, hogy a Birodalom fényévekkel túlreagálta a provokációt, akármit követtek is el a lázadók.

Valami zajlott a Birodalomban, amelyet LaRone oly régóta szolgált hűségesen. Valami szörnyűség.

És ebbe ő maga is belekeveredett.

– Földet érés három percen belül! – kiáltotta Drelfin őrnagy a hajó elejéből. – Rohamosztagosok! Készüljenek a gép elhagyására!

LaRone mély lélegzetet vett, és félresöpörte kétségeit. Birodalmi rohamosztagos volt, aki mindig teljesíti a kötelességét. Mert csak ez számított.

A robogós csapat első leszállóegysége néhány méterrel a talaj felett lebegett. Amint a rámpa leereszkedett, Korlo Brightwater ráadta a tolóerőt, és Aratech 74-Z típusú robogója hangos zúgással ugrott ki a délutáni verőfénybe.

– TBR négy-hét-kilenc! Fogja vissza magát! – zendült a parancsnok, Natrom hadnagy ingerült hangja a sisakja hangszórójában. – Jenth kutatóalakzat!

– Négy-hét-kilenc; értettem! – válaszolta Brightwater, és gyorsan körülnézett, mielőtt nagy ívben kanyarodva visszament a többi felderítőhöz, akik éppen kimanővereztek a szállítóból. Alacsony, ligetes dombok vonulatától északra szálltak le, a célpontnak kijelölt kisváros a dombok túloldalán terült el. Sisakja szenzorait aktiválva Brightwater gyorsan, de alaposan felderítette a dombokat; úgy tűnt, nincs aktivitás a közelben, amit igencsak gyanúsnak talált. A környék a kirándulók kedvelt helyének számított, több gyalogösvénnyel és olyan fákkal, amelyeket évtizedeken keresztül ápoltak és formáztak, hogy természetes mászókaként szolgáljanak a gyerekeknek. Egy ilyen kellemes délutánon biztosan kellett volna lennie itt valakinek.

Ám ezen a napon valami otthon tartotta a helyieket. Talán egy birodalmi razzia híre?

Brightwater bosszúsan megrázta a fejét. Tehát máris kudarcot vallottak. Kiszivárgott, hogy jönnek, és minden lázadó eltakarodott a bolygóról. Már félúton járhatnak a Külső Gyűrű felé.

– Parancsnok, itt TBR négy-hét-kilenc! – jelentkezett be rádión. – A célkörzet üres. Lehet, hogy a műveletet szabotálták. Ismétlem; lehet, hogy...

– Felderítők! Biztosítsák a területet! – vágott a szavába egy ismeretlen hang.

Brightwater a homlokát ráncolta.

– Vette, parancsnok? Az aktivitás hiánya a területen arra utal...

– TBR négy-hét-kilenc! Szorítkozzon a taktikai jelentésekre!
– szólt közbe ismét a idegen. – Szállítóegységek! Irány a felszín!

A felderítő felnézett; már látta a rohamosztagosok leszállóhajóit az égen. Úgy zuhantak lefelé, mint a prédára lecsapó ragadozó madarak.

Csakhogy a préda már eltűnt a környékről.

A szeme sarkából mozgást látott jobbról, és odapillantva társát látta megérkezni. Kérdőn intett a kezével, mire Tibren egy fejrázással válaszolt.

Brightwater összevonta szemöldökét, de társának igaza volt. Bárki is vezette a műveletet, vagy túl céltudatos, vagy túl ostoba volt ahhoz, hogy ésszerűen cselekedjen. A rohamosztagosoknak nem akadt itt tennivalójuk, legfeljebb annyi, hogy tegyenek egy kört, és terepgyakorlatnak fogják fel a bevetést. A felderítő egyetértően bólintott Tibrennek, azután gyorsított, és elhúzott a számára kijelölt szektor felé.

Mire befejezték a felderítést, a leszállóhajók is megérkeztek, nehézfegyvereikkel a többnyire földszintes épületek sorait pásztázták, a tatjukból rohamosztagosok szakaszai özönlöttek ki egyenruhás tisztek kíséretében. Brightwater mozgásban tartotta robogóját, szakmai érdeklődéssel figyelte a dupla körgyűrűbe rendeződő csapatokat, amint azok elindulnak a kisváros felé. A változatosság kedvéért minden teljesen rendben lévőnek tűnt, tökéletesen végrehajtották az utasításokat, még azok az apró hibák is hiányoztak, amelyek szinte elkerülhetetlenek egy ilyen nagyobb szabású műveletnél. Igazán kár, hogy nem maradt lázadó a helyszínen, aki értékelhette volna a ragyogó teljesítményt...

A rohamosztagosok és tisztjeik eltűntek a szeme elől, bevették magukat a házak közé, és Brightwater elfordult, fürkészni kezdte a környéket. Majdnem teljesen biztosra vette, hogy a lázadók elmenekültek a bolygóról, de lehettek olyan sejtek, amelyek több

elszántsággal rendelkeztek, mint ésszel, és éppenséggel egy rajtaütést is megszervezhettek.

Brightwater még reménykedett is benne, hogy így lesz – megmentette volna őket attól, hogy teljesen értelmetlenül elpocsékolják ezt a szép délutánt. Ráadásul odakint rendezhetnék az egészet, és nem kellene a civilek közül kiválogatni őket.

Teljes kapacitásra állította a sisakszenzorait, és épp a legközelebbi domb gerince felé fordult, amikor lézernyalábok vijjogását hallotta hátulról. Éles szögben visszakanyarodott, és a tekintetével a kisváros túlsó szélét méregette, de minden felderítőt a helyén talált, és egyáltalán nem tűnt úgy, hogy bárki rájuk lőtt volna. Újabb sorozatot hallott, és ezúttal sikerült azonosítani a hang forrását: a házak közül jött.

A homlokát ráncolva megállította a robogót. A sorozatok helyét rendszertelen süvítések vették át, de a lövések továbbra is a rohamosztagosok BlasTech E-11-esének jellegzetes hangján szóltak. Hová lett a katonai, sport- és önvédelmi fegyverek hangjából összeálló kakofónia, amely gyakorlatilag a Lázadók Szövetsége védjegyének számított?

Brightwater borzongva döbönt rá az igazságra.

Teljes sebességre gyorsította a robogóját, és a városka felé fordult. A Császár nevére! Mi a fenét képzelnek ezek, mit művelnek odalent?

– TBR négy-hét-kilenc! Térjen vissza a kijelölt helyére! – harsant Natrom hadnagy hangja a fülhallgatójában.

Brightwater megpöccintette a nyelvével az adó-vevő sávválasztóját, és átváltott a szakasza taktikai csatornájára.

– Valami történt a városban, uram – mondta szinte hadarva.
– Engedélyt kérek a kivizsgálásra!

– Engedély megtagadva – felelte Natrom, aki ugyan próbált szenvtelenül beszélni, de a felderítő érezte a szavak mögött rejlő dühöt. – Térjen vissza a kijelölt helyére!

– Uram...

– Ez parancs, TBR négy-hét-kilenc! Nem ismétlem meg.

Brightwater mélyet sóhajtott. Ismerte Natromot, és ismerte ezt a hangnemet. Bármi történt is, egyikük sem tehetett semmit.

– Igenis, uram! – felelte. Egy újabb mély sóhajjal megpróbálta megnyugtatni magát, és visszafordította a robogót.

A nap már a nyugati láthatárra ereszkedett, mire befejeződött a lövöldözés.

Második fejezet

A lópálya üresen várta. Illetve csak Grave állt az egyik fülkében a pálya túlsó végén, T-28-as mesterlövészpuskáját páncélozott vállának szorítva.

– Grave! – üdvözölte LaRone komolyan. – Hogy vagy?

A másik rohamosztagos még vagy egy percig nem válaszolt, csak lőtt és lőtt, módszeresen leszedte a célokat, amelyeket a pálya felállított neki. LaRone a monitoron figyelte, ahogy a társa a mesterlövészekről elvárt pontossággal osztogatja a halálos találatokat.

Azon tűnődött, hogy vajon aznap délután Grave kapott-e parancsot ezen jártassága használatára?

Végül a fegyver elhallgatott, de Grave még ugyanúgy állt, amíg a lövések visszhangja is elhalt, csak ezután tette le a puskát az előtte lévő polcra és vette le sisakját.

– Olyan volt, mint amilyen a Klónháborúban lehetett – mondta, anélkül hogy megfordult volna. – Egy egész városka. Mindenkit lelőni helyben, ahol rátalálunk.

– Tudom – válaszolta LaRone komoran. – Az előbb beszéltem Korlo Brightwaterrel. Tudod, a felderítővel. Azt hallotta, hogy a hivatalos jelentés szerint a lázadók rajtaütöttek a csapatainkon.

– Lehetetlen! – ellenkezett barátja. – Felküldtek az egyik tetőre, hogy figyeljek a lövészekre, de senki sem dugta ki az orrát! Azt még a lázadók is tudják, hogy a magas pontok jobb lőállásokat kínálnak!

– Persze – értett egyet LaRone, ámbár érzett némi kételyt. – Talán mégis lehettek lázadók a város egy másik részén.

– Természetesen lehettek – vágta rá a másik azonnal. – Mivel egyikünk sem láthatott mindent, mindenki meggyőzheti magát, hogy valóban az történt, amit mondanak. Jellegzetes BBH-s ködösítés! – Felkapta a puskáját, és leadott úgy fél tucat lövést. – Csak az a baj, hogy nem dugták be a fülünket! – morogta aztán, miközben leeresztette a fegyver csövét. – Minden lövést E-11-esekből adtak le.

– Tudom – értett egyet LaRone halkán. – Szóval, voltak lázadók a városban? Vagy az egész az valami szörnyű elrettentő példának szánták?

Grave megrázta a fejét.

– Mondd meg te! Én csak azt tudom... – félbehagyta a mondatot. – Amennyit láttam, annak alapján először az idegeneket lőtték le.

– Az én szakaszomnál is így ment – bökte ki LaRone nehézkesen –, de nem kaptunk rá határozott parancsot. A BBH emberei csak rámutattak a helyiekre, és kiadták a tűzparancsot.

– Aztán pedig figyelték, hogy ki téveszt célt szándékosan?

LaRone gyomra görcsbe rándult. Ez eddig nem jutott eszébe.

– Gondolod, hogy teszteltek minket?

Grave vállat vont.

– Azt beszéljük, a BBH sohasem kedvelte a magunkfajta önkénteseket. Állítólag mindig is azt akarták, hogy kizárólag klónok lehessenek rohamosztagosok.

Barátja bosszúsan fújta a cigarettát.

– Az az időszak kilenc évvel ezelőtt lezárult. Már igazán túlélhetnének rajta.

– A normálisabbja túl is lépett, de most a BBH-ról beszélünk – jegyezte meg Grave fanyarul, és társa szemébe nézve hozzáfűzte: – Remélem, ma különösen gondosan céloztál!

– Tettem a kötelességem – válaszolta LaRone komoran. – Te, Grave! – folytatta más hangnemben. – Ugye, nem gondolod, hogy a BBH tud valamit, amit nem mondtak el nekünk? Például, hogy azok ott a városban mind szimpatizáltak a lázadókkal.

– Ugyanúgy, mint az Alderaanon?

LaRone úgy érezte, elszorul a torka. Az Alderaan.

– Mi a fene folyik itt, Grave? – kérdezte halkán. – Mi történik a Birodalommal?

– Nem tudom. Talán a lázadók miatt van. Talán olyan erővel nyomulnak, hogy a gyenge szálak kezdenek elszakadni. – Grave összeszorította száját, azután mégis kimondta: – Vagy lehet, hogy a Birodalom mindig is ilyen volt. Csak nem figyeltünk fel rá. Egészen az Alderaanig.

– Akkor most mit tegyünk?

– Nem teszünk semmit. – Barátja hangjában figyelmeztető élcsendült. – Mégis, mit tehetnénk?

Álljanak át a lázadókhoz? Az ötlet könnyedén átvillant LaRone gondolatai között, de nevetségesnek tűnt. A társai és ő esküt tettek, hogy megvédelmezik a Birodalmat és polgárait, és semmiképpen sem működhetek együtt azokkal, akik káoszba akarják taszítani a Galaxist.

– Nem tudom – válaszolta. – Csak azt tudom, hogy nem erre jelentkeztem.

– Arra jelentkeztél, hogy végrehajtod a parancsokat – vetette oda barátja, azzal visszafordult a céltáblákhoz. Kipattintotta a tárat a fegyveréből, majd elővett az övéből és a helyére csúsztatott egy másikat. – Biztosan nem arra jelentkeztél, hogy a BBH elhurcoljon lázító gondolatok terjesztéséért.

– Ez igaz – értett egyet LaRone. Borzongás futott végig a gerincén. A társa arra figyelmeztette: soha többé ne beszélj ilyenmiről!

– Egy vagy két nap múlva egy teljes taktikai egység érkezik a BBH-tól – folytatta a mesterlövész. – Saját szállítókkal jönnek, saját parancsnokokkal és talán saját rohamosztagosokkal is.

– Kitől hallottad?

– Marcrostól, mint mindig – felelte Grave, és bánatosan elmosolyodott. – Fogalmam sincs, hogy ő honnan szedi ezeket.

– Lehet, hogy ő is BBH-s?

– Képtelenség – válaszolta Grave. – Ahhoz ő túl rendes fiú. Inkább csak szereti nyitva tartani a fülét.

– Képzelem. Mindegy, úgy tűnik, valaki nagyon komolyan veszi a lázadóvadászatot.

– Az nem baj. Én is készen fogok állni, ha legközelebb belefutunk néhány igazi lázadóba – válaszolta Grave, azzal visszavette a sisakját, és újabb céltáblákat kért a lőpálya számítógépétől.

Nagyjából a felénél tartott, amikor LaRone csendben kiment.

A fogadás javában zajlott. Glovstoak moff palotájának nagy bálterme fényárban úszott, körös-körül zászlók lengedeztek a falakon, és az erkélygyűrűn eleven zenészek játszottak lágy dallamokat. A helyiséget megtöltő gazdagok és hatalmasok öltözéke épp csak egy kicsit maradt el a terem pompájától, beszélgetésük egybeolvadó zsvivaja tompító ellenpontként szolgált a zenéhez. Mara Jade legalább ötszázra becsülte a jelenlévők számát, miközben derűsen sodródott ide-oda, és vágott át a beszélgető vendégek kisebb-nagyobb körein. Az egész szektor elitjének elitje találkozott itt ezen az estén. Glovstoak pedig szemmel láthatóan mindent beleadott a szervezésbe.

Vajon kitől vett fel hitelt, hogy mindezt kifizesse?

– Áh, Claria grófnő!

Mara megfordult. Tábournoki egyenruhát viselő idős férfi tartott felé, egy fiatalabb kíséretében, aki egyszerűbb, hivatalos öltözéket húzott az alkalomra.

– Üdvözlöm ismét, Deerian tábornok! – üdvözölte a katonát mosolyogva, közben tekintete a társára villant. Mink Bollis, a moff egyik segédje. Helyes; már a belső kör is kezd megérkezni, Glovstoak sem lehet messze. – Azt hittem, még mindig az étkező felé tart.

– Így volt, de belefutottam Bollis úrba – válaszolta Deerian tábornok a másik férfira mutatva. – Eszembe jutott a beszélgetésünk a világa kalózproblémájáról, és arra gondoltam, hogy ő fel tudna ajánlani némi segítséget.

– Grófnő! – köszönt Bollis, és régi magvilági szokás szerint kezét csókolt Marának. Ragadozótekinete felmérte a lány vörös-arany haját és zöld szemét, végigszaladt a vállára csatolt virágcsokron, és lemerészkedett karcsú derekáig, épp csak nem kezdte fürkészni a mély dekoltázst. Nyilvánvalóan nem a kalózok jártak

a fejében. – Biztosíthatom, hogy Glovstoak moff és az egész sektorkormány a rendelkezésére áll. Mi lenne, ha keresnénk egy csendes zugot, és elmondaná a részleteket?

– Remek... – Mara elhallgatott, egy pillanatra gondterhelten ráncolta a homlokát, és csak ezután mondta ki: – Nagyszerű ötlet.

– Jól érzi magát? – kérdezte Deerian.

– Az imént kicsit furcsán éreztem magam egy pillanatra – felelte a lány, és ismét hagyta kiülni arcára az iménti kifejezést, közben meg is ingott egy pillanatra.

– Talán le kellene ülnie. – A tábornok aggódva nézett rá. – Az ambrostin észrevétlenül megszédítheti, ha nincs hozzászokva.

– Azt hittem, hozzá vagyok szokva – jegyezte meg Mara kissé rekedtes hangon. Valójában jól ismerte az ambrostint és a fogyasztása által előidézett tüneteket.

Bollis a látszat szerint tisztában volt vele, hogy a következő fázis a gátlások elvesztésével jár.

– Hadd vezessem el valahová, ahol lepihenhet! – ajánlotta, és a szeme felcsillant, mialatt Mara mellé lépett és felajánlotta a karját.

Mara meglepetésére Deerian közbeavatkozott:

– Glovstoak moff számít a segítségére – emlékeztette Bollist, és fürgén elvezette a hölgyet a fiatalember mellől. – Ismerem a palotát, találok egy helyet, ahol a kisasszony pihenhet.

Mielőtt Bollis megtalálta volna a megfelelő szavakat az udvarias ellenkezéshez, a tábornok elvezette Marát egy tetőtől talpig csillámselyembe öltözött pár mellett, és az egyik oldalajtó felé indult vele.

A bálteremből kiérve elhagyatott folyosókon folytatták az utat, csupán a keresztezésekben állt egy-egy díszegyenruhás őr. Egyikük sem tartóztatta fel vagy szólította meg őket, miközben a tábornok bevezette Marát egy sötét irodába.

– Az itteni hivatalnokaim ugyanattól a beszállítótól szereztek a bútorokat, akitől a moff alárendeltjei is vásárolnak – mondta, miközben gyenge fényre állította a lámpákat, és a köríves díványhoz irányította Marát. – Biztosíthatom, hogy tapasztalataim alap-